

tagjai tulnyomó részének opponálására bizonyosan meghiusulna.

A fordulatot az őszig meg kell majd csinálni. Lehet, hogy Andrassy Gyula lesz a kezdeményezője. Lehet, hogy más formát találnak. A jelszó azonban a tulsó táborban rövid idő múlva az lesz: *vissza a képviselőházba.*

Birák és ügyészek országos leányinternátusa Szegeden.

— Tárgyalások a várossal. — Nincs ingyenes telek. —

(Saját tudósítónktól.) Szeged tanügyi intézményei a közel jövőben ismét szaporodnak egygyel. A birák és ügyészek országos egyesülete megbízásából Somlyódi István dr. szegedi járásbíró napok óta tárgyal a várossal egy nagyobb szabású leánynevelő intézet létesítése dolgában. A terv maga már befejezett dolog, sőt az építéshez szükséges összeg is csaknem együtt van már, csupán a telek hiányzik még. A leányinternátus, amely az ország hasonló intézetei között talán a legnagyobb lesz, a tervek szerint mintegy 6—800 kvadrátméter területen fog épülni, két emeletből áll és kétszáz leánynövendék befogadására szolgál. Az építési költség hozzávetőleges számítás szerint hat-nyolcszázezer koronát fog kitenni.

A terv megvalósítása előtt eddig legnagyobb akadályként a telek-kérdés áll. Somlyódi István dr. a terv közlése alkalmával arra kérte Lázár György dr. polgármestert, hogy a város bocsásson az intézet rendelkezésére ingyen telket, de *csak a belváros valamelyik részében.* A polgármester erre utasította a mérnöki hivatalt, nézzen utána, van-e a városnak a belvárosban akkora telke, mely az intézet céljaira megfelelne. Ed-

digelé a mérnöki hivatal nem talált alkalmas területet a belvárosban, a távolabb eső városrészekben volna több is, de ezeket viszont a birák és ügyészek nem akarják elfogadni. A terv megvalósítása azonban ezen a ponton korántsem fog hajótörést szenvedni, mert szükség esetén magántelkeket vásárolnak majd össze az intézet számára s ebben az esetben a birák egyesülete *nagyobb összegű államsegélyt fog kérni a kútluskormánytól,* esetleg némi hozzájárulást a várostól is.

Hogy a tárgyalások ezidő szerint milyen stádiumban vannak, erre nézve munkatársunk érdeklődött tegnap Lázár György dr. polgármesternél, aki a következő rövid nyilatkozatot tette:

— Tény, hogy Szegeden nagyszabású leányinternátust akarnak építeni, *de nincs fölhatalmazásom arra, hogy ebben a kérdésben részleteket mondjak.*

Ezután Tóth Mihály főmérnökhöz fordultunk, aki a következő lakonikus választ adta:

— *Erről az ügyről nem nyilatkozhatok.* Majd végül Bíró Benő helyettes főmérnököt kérdeztük meg, aki értesülésünk szerint szintén tárgyalt ebben az ügyben Somlyódi István dr.-ral. A helyettes főmérnök ezeket mondta:

— Nem adhatok fölvilágosítást, mert nekem is erősen a lelkemre kötötték, hogy a dologról *idő előtt semmit se hozzak nyilvánosságra.* Minden, ami erről megjelenne, csak ártalmára volna az ügynek.

Hogy mennyiben volna ártalmára, erre nézve elfogadható indokot nem kaptunk, a minthogy illetékesnek sem lehet. A közérdeknek, úgy véljük, éppen azzal tesztünk szolgálatot, ha erről a nagyfontosságú építkezéssel a közönséget már most tájékoztatjuk. Ha nem titkolták el a szerbbánsági internátus, a preparandia és még sok más közintézmény építését, érthetetlen, hogy miért akarják éppen ezt titkon tartani.

Hogy leányinternátus épül Szegeden, mindenképen örvendetes dolog. Szeged tanügyi intézményeinek rohamos szaporodásával már is az ország legnagyobb diák-váro-

sává nőtte ki magát, az 1915. év őszén megnyíló leánygimnáziummal és a most tervbe vett országos leányinternátussal pedig a leányoktatás terén is vezető szerephez jut.

Szeged és az országos árvíz.

(Saját tudósítónktól.) Országos csapások idején mindenkor megmozdult a társadalom szíve. A gazdagok arannyal és ropogós bankókkal szoktak a nyomor enyhítésén közreműködni, a szegények filléreiket áldozzák. De mindennek fölött vezető szerepet a magyar városok szoktak e téren játszani. Vész-hírek jönnek Erdélyből, vész-hírek a Máramarosból. Emberemlékezet óta nem sujtotta akkora elemi csapás és akkora területen hazánkat, mint a mostani árvíz s a társadalom szívéből mintha kiapadt volna a szerető részvét, zsebéből pedig a gyámolító fillér. Ámde nem az előbbi oka az utóbbinak és még talán fordítva sem áll a dolog. Nem azért nem ad a társadalom, mert kiapadt a szívéből a szeretet, hanem oka — *az általános nincsetlenség.* Alig van ember széles e hazában, aki ne érezné az áldatlan pénzügyi viszonyok nyomasztó hatását. És mégis olvasunk itt-ott egy fölemelő jelenséget. Olvassuk pl. az egyik fővárosi lapban Grosz Gizella nevelő-nő nevét, aki *Gödöllőn* kis tanítványaival *előadást rendezett az erdélyi árvíz-károsultak javára.* Csekély összeget — 14 K 20 f.-t — jövedelmezett az előadás, de a nevelőnő gazdag szívéből tanuskodik és arról, hogy hivatása magaslatán áll. Megtette, ami tőle tellett. Hányan és hányan tehetnének ennél sokkal többet, de — nem tesznek.

Nem mozdul a társadalom, de *nem mozdulnak a törvényhatóságok sem,* hogy az inségesek segélyben részesüljenek. Ilyen nagy katasztrófa alkalmával nem volna szabad

szempillákról, vagy egy kis ujjról. Elvezetett hallgattam.

— Már sok nőt láttam életemben, — mondta — de becsületemre mondom: a te Andrejevna Natálaid valóságos gyöngy, ritkítja páriát! Természetesen, vannak hibái is, sőt nagy hibái, de mégis elragadó!

És az ügyvéd tovább beszélt az arámról. Ma már tudom, hogy a nőkről általában és gyöngéikről beszélt, akkor azonban úgy gondoltam, hogy tisztára Natasáról beszél. Lelkesült a pisze orrocskájaért, dicsérte a sikolyát, kissé rikácsoló kacagását, az affektálását, röviden mindazt, amit én nem szerettem benne. Mindez nézete szerint, nagyon kedves, kecses és nőies volt. Anélkül, hogy észrevettem volna, az elragadtatás hangja átváltozott apailag épületessé és azután kissé megvető színezést nyert. Törvényszéki elnök, vagy más hatósági személy nem volt jelen, aki megakasztotta volna szóáradatában. Nem is jutottam hozzá, de mit is mondhattam volna? A barátom nem mondott semmi újat, csak tényekről beszélt, amik már régóta közismertek: a méreg nem abban rejlett, amit mondott, csak abban, hogy hogyan mondta. Fene tudja micsoda módon mondta! Akkor jöttem rá, hogy egy szónak ezer értelme és színezete lehet, csak attól függ, hogyan ejtjük ki és mily hangaláfestést adunk neki.

Ma természetesen már nem tudnám

megmondani, hogyan és miképen színezte a mondanivalóját, csak annyit tudok, hogy némán járkáltam a szoba egyik sarkából a másikba, hallgattam a barátom beszédét, vele együtt izgultam, nyugtalan lettem és szomorú. Még azt is elhittem neki, amikor könnyes szemekkel tudtomra adta, hogy én nagy férfi vagyok, jobb sorsra érdemes, hogy a jövőben még nagy föladat vár rám, amelynek teljesítésében ez a házasság megakadályozhat.

— Barátom — kiáltott föl és erősen megnyomta a kezemet. — Könnyörgöm, az Istenért, térj észre, amíg még nem késő! Az ég óvjon e borzalmas, kegyetlen tévedéstől! Gondolj diadalmasan szép jövődre, barátom! — Akár hiszik, akár nem, végül ott ültem az asztalnál és lemondó levelet irtam a menyasszonyomnak. És irásközben szívből örültem, hogy még nem volt késő jóvá tenni hibámat. Borítékba tettem a levelet és lesiettem az utcára, hogy magam dobjam be a levélszekrénybe. Az ügyvéd elkísért.

— Nagyszerű! Kitűnő! — dicsért, miközben Natasához írt levelem eltűnt a szekrény mélyében. Szívből gratulálok! Nagyon örülök!

Szótlannul vagy tíz lépést tett még, azután folytatta:

— Persze, a házasságnak is megvannak a maga jó oldalai. Én p. o. azon emberek kö-

zé tartozom, akiknek a házasság és a családi élet a legnagyobb boldogságot jelentik.

És beszélt agglégényi életének egyedülvalóságáról és minden egyéb kellemetlenségéről.

Nagy lelkesedéssel beszélt jövőendő feleségéről, a családi élet örömeiről, olyan meleg, őszinte lelkesedésbe jutott, hogy mire a lakásomhoz értünk, én közel voltam a kétségbeeséshez.

— Mit követtél el, te szerencsétlen?! — jajgattam. — Tönkre tettél! Rábírtál arra az átkozott levélre! Pedig én imádom Natasát! Imádom!

Rémület fogott el és egyszeriben brutálisnak és meggondolatlanul láttam az eljárásomat. Nem tudok erősebb érzelmet elképzelni annál, mely akkor elfogott engem. Ó, mennyit szenvedtem, milyen borzasztót éreztem! Ha találkozott volna egy jó ember, aki revolvért nyom a kezembe, kéjjel röpitettem volna golyót a fejembe.

— No, elég legyen... — mondta az ügyvéd kis idő múlva, megveregette a vállamat és elkezdett hangosan, jóízűen kacagni. — Elég! Száritsd le a könnyeidet! Natasa nem is kapja meg a leveledet! A címet én irtam és úgy firkáltam oda, hogy azt emberfia nem tudja kisilabizálni... De ez szolgáljon ijesztő példaul: ne vitatkozz soha olyan dolgok fölött, amikhez nem értesz...

*** Kizárólag helybeli, hirtel-
Telefon ves asztalosmesterek által
515. készített, elismert jóminő-
*** ségű és bámulatos olcsó

butorok

első kézből csakis az Egyesült
Műasztalosok Butorraktárában
(Szeged, Tisza Lajos-körút 19. szám
alatt, Kertész pékkel szemben) kap-
hatók; esetleg **részletfizetésre** is.